

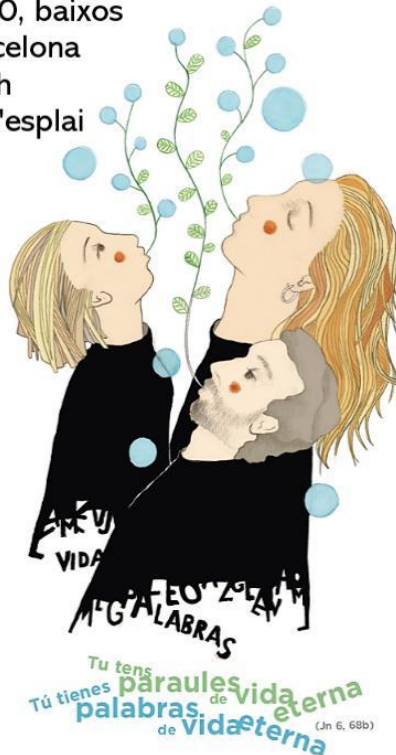

Acció Catòlica Obrera

1a. Jornada de Formació

16 de novembre 2019

Locals parroquials parròquia Sta. Madrona
C/Tapioles, 10, baixos
08004 - Barcelona
Hora: 10:00 h
Amb servei d'esplai

AMB LA PARAULA

Mantenim viva la Història

HORARI

09.45 h - Acollida

10.00 h - Salutació i Presentació de la Jornada

10.15 h - Pregària

10.30 h - Vídeo 60 anys ACO

10.40 h - Testimonis

11.15 h - Pausa

11.30 h - Treball de grups

12.30 h - Posada en comú

13.15 h - Pregària final

PREGRÀRIA INICIAL

La història de cada persona és, per bé o per mal, una història sagrada.

Una llarga història ha fet amuntegar paraules i més paraules que s'han anat transmetent fins a nosaltres i les hem après.

Paraules que formen un bosc ple de vitalitat, i segons com, feixuc. Un bosc que, tard o d'hora, ens cal desbrossar una mica perquè no ens tapi la llum.

(Del llibre *Històries sagrades vistes amb ulleres de colors* de Josep Farràs)

Lectura de l'Evangelí de Joan: Jo 1, 1-5,14

Al principi existia
el qui és la Paraula.
La Paraula estava amb Déu
i la Paraula era Déu.
Ell estava amb Déu al principi.
Per ell tot ha vingut a l'existència,
i res no hi ha vingut sense ell.
En ell hi havia la vida,
i la vida era la llum dels homes.
La llum resplendeix en la foscor,
i la foscor no ha pogut ofegar-la.
El qui és la Paraula s'ha fet home
i ha habitat entre nosaltres,
i hem contemplat la seva glòria,
glòria que ha rebut
com a Fill únic del Pare,
ple de gràcia i de veritat.

TESTIMONIS

Antonio Garcia - Militant zona Baix Llobregat

1 - Per què vaig triar l'ACO quan hi havia altres opcions?

Als catorze anys es pot dir que era un bala perduda. Vaig començar a treballar als 14 anys, els meus amics eren els nois del barri. Un d'ells, Angel Mena, militant de la JOC, érem amics i contínuament em convidava a les trobades generals de la JOC. La seva amistat va ser total, fins que em va convidar a una reunió amb el seu grup on feien la revisió de vida, em va agradar, a partir d'aquell dia vaig participar-hi. Allò va significar un canvi radical en la meua vida. En aquelles revisions de vida anava descobrint la meua vida en el treball, en el barri i la família, anava revisant i agafant compromisos en tots ells. Una inoblidable experiència va ser la venda dels calendaris de la JOC porta a porta, explicar a la gent el per què d'aquell calendari obrer on en cada mes es reivindicava el motiu de la nostre lluita com classe treballadora marginada i explotada, a la vegada explicant-los el sentit profund cristià de les fotografies fetes per nosaltres mateixos on el motiu eren moments del món del treball, la família i el barri amb textos on reivindicàvem drets i justícia socials. Ángel Mena , Josep Pisa i Josep Ramirez vàrem agrupar a quasi tots els nois del barri i vam crear la Penya Any Kuni. En el barri no hi havia res semblant, solament un equip de futbol on quasi tots els membres de l'equip van formar part de la penya. Vàrem fer una junta, redactar uns estatuts, les seves vocalies van fer història amb les activitats en el barri on mai s'havia fet res semblant. Va existir una amistat ferma i reivindicativa. El servei militar de quasi tots va afeblir les seves activitats. De tornada del servei militar ens vam retrobar uns quants i aquests sempre, es pot dir fins avui, un grup ample sempre al principi i en el transcurs dels anys anant disminuint ens trobàvem tres o quatre vegades a l'any.

Al tornar del servei militar, vaig entrar en contacte amb l'ACO amb el mateix esperit de la JOC . El meu món de treball era la indústria del cinema. Dins de l'empresa on treballava formava part del Comitè d'Empresa, en el meu temps lliure junt amb un grup vàrem fundar el Cine Club Lyta, el nostre compromís era dirigir Cine Fòrums en moltes entitats culturals, escoles i parròquies de Barcelona i la província. Al casar-me i anar a viure a Nou Barris, en el barri de la Guineueta, de seguida em vaig integrar en l'Associació de Veïns i junt amb uns quants

vàrem crear l'any 1968 el Foto Club Guineueta, al morir el dictador es va convertir en Fòrum Cultural Foto Club Guineueta i en l'any 1999 fins l'actualitat es diu Amics del Fòrum Cultural, on el dia 29 d'aquest mes oficialment en un dinar de germanor dels socis quedarà dissolt per sempre al no haver continuïtat històrica. Des de 1968 fins el 29 d'aquest mes les tres entitats han estat vinculades en totes les activitats culturals del barri i del districte. Finalitza la seva història amb la darrera activitat del Racó del Poeta amb les seves vèrtexs Poesia i Narrativa, amb les seves edicions poètiques i de narracions literàries.

2- Quines realitats del món del treball són urgents ara?

En la meua època de treball tot era molt diferent de l'actual. Reconec que em costa fer una valoració encertada. Vaig començar a treballar en una pastisseria. Al cap d'un any treballava de mecànic, primer d'aprenent i després d'un temps fent sempre les mateixes peces en un torn fins als 17 anys. Per les nits estudiava comerç i publicitat.

Ingressava a treballar en el departament de publicitat de la distribuïdora Metro Goldwyn Mayer, vaig estar fins a entrar a la mili. Un cop llicenciat tornava a la mateixa empresa al poc temps la deixava i anava a treballar a Chamartin Films, com cap de publicitat, d'aquesta amb el mateix càrrec al poc temps ingressava a l'Empresa Balaña, de nou, passats uns anys tornava a la Metro, com segon del cap de publicitat, aquesta empresa va tancar, i l'empresa Cinesa em va oferir el càrrec de cap de publicitat dels seus cinemes, en aquesta em vaig jubilar als 63 anys, per haver passat de ser una empresa espanyola a nord-americana. Els nous propietaris van substituir molts càrrecs, el meu càrrec per el d'una altre persona del seu nou equip. Personalment m'ha arraconaven per que acabés de demanar l'acomiadament.

En aquest món del cinema per haver estat una part d'aquets anys en el Comitè d'Empresa, formava part del sindicat d'UGT, vàrem lluitar conjuntament amb el sindicat de CNT. Defensàvem el ram de l'espectacle del cinema amb valentia, sense por on els empresaris històricament tenien molt de respecta a les nostres reivindicacions sobre tot en el de les empreses de cinema perquè els seus locals no tanquessin mai. Quasi sempre trèiem part del que reivindicaven i un veritable respecte als components del Comitè. Avui, un cop jubilat, des d'una perspectiva ja molt llunyana vaig observant pel meu voltant molta por en general, els sindicats han perdut la força que tenien en

cada branca sindical, en la nostre època, abans de jubilar-me en la indústria del món del cinema hi havien intents de fer el que ara es fa impunement però no se'n sortien amb aquest sentit nosaltres érem forts. Pactàvem convenis sempre favorables d'un any pel altre, els empresaris sempre intentaven signar convenis per dos anys no cada any, Se'n sortien moltes vegades però altres no. Avui, Pel que es veu, actualment hi ha molta por i molta submissió de la classe obrera quan els empresaris amenacen de plegar, trasllat, en altres indrets, l'empresa aconseguint acoquinar amb la por de l'acomiadament lliure sense possibilitat de que algú s'arrisqui per tu en la seva defensa laboral, etc. Els empresaris avui saben que el poder del treball està en les seves mans. En el sindicats no poden estar els de sempre, els que pacten amb els empresaris per darrera, afeblits per covardia i manipulats. Cal tenir clar avui quins han de ser els plantejaments per tornar de nou a reivindicar la unió del món del treball, malgrat que el capital també ho tenen clar no permetre que els treballadors s'uneixin. Cal tenir plena consciència de ferm treballador i no com mentalment ens estant seduït com marionetes al seu servei.

3- Quins elements de vida i formació provinents d'ACO han estat fonamentals a la meva vida?

Aquesta es una pregunta des del meu punt de vista ara que tinc 86 anys difícil d'explicar des de la meva perspectiva actual. Per mi avui són fonamentals els que han estat permanents fins avui en els Amics del Fòrum Cultural des de l'any 1968. Els altres compromisos paral·lels com sindicalisme, política, treball i cinema van estar molt vinculats en la meva persona fins que em vaig jubilar.

No obstant, l'acció en el barri sempre hi va ser des de que em vaig casar. Aquest compromís plenament en el barri amb va ser amb els Amics del Fòrum Cultural aquest any ara fa 51 anys. Tota l'acció girava em vers de molta gent.

Constantment tot això estava vinculada amb la meva fe, gràcies a l'ajut de l'equip de revisió de vida que m'ha ajudaven a través de la Revisió de Vida des de feia més de trenta anys on ells han sigut molt vitals ajudant-me molt a descobrir al Jesús de l'Evangeli on en ell veia clar el meu compromís en l'acció del barri descobrint i veient sempre el positiu i negatiu de les persones i les circumstàncies del moment viscudes..

Josep Sánchez Bosch - Militant zona Montserrat

1- Per què vaig triar l'ACO quan hi havia altres opcions?

Per la continuïtat en la Revisió de Vida

2- La meva experiència internacional

(Espanya estava amb dictadura)

Experimentar un ambient de molta més llibertat, tenir contacte amb gent de diverses ideologies, no preocupar-me d'allò que escrivia a l'agenda, participar en el sindicat, viure situacions com a treballador estranger. Participar al MMTC.

3- Quins elements de vida i formació provinents d'ACO han estat fonamentals a la meua vida?

El Veure-Jutjar-Actuar, m'ha permès prendre moltes iniciatives.

Manolita Olmo - Militant zona Baix Llobregat

Sóc la Manolita Olmo. Tinc 85 anys. He estat casada amb el Jaume Ribas durant 62 anys.

Ha mort fa 7 mesos. Escric aquestes paraules amb molta tristesa.

Tinc quatre fills, 10 nets i 4 besnets i un altre en camí.

Vaig començar a treballar als 13 anys fent camises d'home, després a la Indo (empresa d'ulleres) i més tard com a dependent.

En la meua última feina abans de la meua jubilació, vaig fer de treballadora familiar.

Laboralment ha estat la feina on jo em vaig trobar més realitzada.

1- Per què vaig triar l'ACO quan hi havia altres opcions?

De jove estava vinculada a la parròquia del meu barri amb altres noies. Quan vaig conèixer el Jaume, ell estava a la JOC. M'explicava el que era la JOC i les accions i els serveis que feien: anaven a visitar gent que vivia a les barraques del Somorrostro, a persones amb tuberculosi, al Cotolengo, iniciava joves aprenents... Això em va captivar i conquistar, perquè a través d'aquesta realitat em va obrir al món, a una realitat molt diferent a la meua.

Vaig descobrir un Déu viu en aquests compromisos i accions. Va ser un doble enamorament, cap a ell i cap a la JOC. Vaig estimar el Jaume i vaig estimar Déu.

Junts, vam estar uns 7 anys a la JOC fins que ens vam casar i vam entrar a l'ACO.

Vam voler continuar a l'ACO perquè era continuar amb la manera de fer (revisió de vida, estudis d'evangeli...) i de viure el que havíem viscut a la JOC.

L'ACO ens va ajudar a fer de casa nostra, una casa oberta als altres, vam crear un estil de vida entregat als altres, compartíem el que teníem perquè volíem estar oberts a tothom.

L'ACO ens va ajudar a creure en tot moment en el què fèiem i a saber per què ho fèiem. No a fer les coses perquè sí. Hi havia un Déu d'amor darrere de tot plegat.

2- L'experiència d'acompanyar la parella en la seva militància

Sempre hem cregut que la militància es duia a terme d'igual manera des de casa o portant accions fora. La militància que hem pogut fer ha estat cosa de tots dos.

El fet d'estar a casa, treballar, atendre els quatre fills, els avis... sempre hem pensat que no era menys militant que estar a fora. Vam voler fer la militància a casa, al barri, al nostre entorn més proper. Quan s'havia d'anar a la reunió de l'associació de veïns per exemple, el Jaume s'emportava algun fill i jo em quedava amb els altres.

No sabia dir qui acompanyava qui.
Durant un temps també dintre del moviment vam iniciar diferents grups. Tinc el cor tan ple de noms de persones que ens han ajudat i que nosaltres hem acompanyat!

Vam estar vivint a Pubilla Casas, en aquell moment un barri obrer amb molta immigració, em coneixien com la senyora catalana. Estava tot per fer. Els habitatges que hi havia no tenien tots els serveis i nosaltres vam voler ajudar i obrir-nos als veïns, compartint el que teníem. Els capellans obrers i la resta de militants de l'ACO ens ajudaven.

Tots dos hem anat acompanyant-nos i ens hem complementat l'un amb l'altre. La prioritat era el moviment i el servei als altres. Ho podíem fer perquè tiràvem els dos i ens complementàvem perquè si no hagués estat així no hagués estat possible.

Vam créixer, juntament amb altres parelles, com a militants i com a persones. No ho hem viscut com res extraordinari (el que féiem ho feien també altres parelles), sinó que amb el quotidià vam anar descobrint un Déu viu.

Quan ara ho recordo, veig que ha estat un temps de molta riquesa, un temps per créixer i poder viure en plenitud, de sentir que Déu ens acompanyava, que Ell ha estat el motor per fer les coses i sempre present en les nostres pregàries. Sempre estimant-nos molt, seguint les línies de l'evangeli.

3- Quins elements de vida i formació provinents d'ACO han estat fonamentals a la meua vida?

En primer lloc, la revisió de vida. El Jaume era un home inquiet que buscava amb la RDV un canvi, una transformació a partir del veure, jutjar i actuar.

Sempre ens havia preocupat, i érem molt constants, anar a fons en les revisions de vida. No ens conformàvem, volíem i fèiem reflexions i llargues converses per anar sempre més a fons, tot i que a vegades ens costava.

Els testimonis d'altres militants de l'ACO, han estat elements claus

La pregària. El pare i jo pregàvem junts a casa, de camí a les reunions, amb els nostres fills. Això sempre ens ha ajudat. Vam conèixer Déu a partir del moviment, de les revisions de vida i dels estudis d'evangeli, de manera viva en els altres, un Déu encarnat en cadascuna de les persones. Molts textos de l'evangeli ens han empès, com les benaurances.

Els estudis d'evangeli que feia la zona ens enriquia molt perquè cadascú veia les coses diferents, i el fet de compartir-ho en grup, ens feia créixer.

Amb amor sempre ho hem viscut i superat tot. Ens hem estimat molt perquè sinó no haguéssim arribat mai a tot el que hem fet, creient en el que fèiem. L'amor era el motor.

Sóc conscient, ara amb la perspectiva del temps, que hem rebut més del que hem donat: històries de lluites, d'amor, de barri....

Ara, en aquest moment de dol i de molta tristor, l'ACO i Déu em donen força. Tot plegat té sentit, perquè estic vivint l'experiència de sentir-me estimada pel Jaume encara que no hi sigui, però el tinc present.

Em sento molt acompanyada, perquè tot el que m'ha donat l'ACO ja forma part de la meva vida.

L'ACO m'ho ha donat tot, el Jaume m'ho ha donat tot, Déu m'ho ha donat tot.

Segueixo cercant allò que el Senyor em demana en aquests moments. Prego molt i cerco en tot moment la seva PARAULA.

1- ¿Por qué se eligió ACO y no otros movimientos? ¿Qué aportaba a nivel personal y como Iglesia en aquellos momentos?

Cuando el equipo de antiguos militantes de la JOC se planteó su continuidad la duda estaba entre la HOAC y la ACO. Mientras que la HOAC tenía arraigo en Madrid y estaba presente en todo el Estado, ACO solo estaba en Cataluña. Sin embargo, se eligió la ACO porque era lo más parecido a la JOC, pero para adultos, la cercanía y sencillez de los que lo presentaron y la propia pedagogía, basada sobre todo en la Revisión de Vida.

Un estilo funcionamiento más asambleario, más libre en relación a la jerarquía y con una serie de personas con una larga militancia tanto en partidos políticos como en sindicatos o asociaciones de vecinos.

2- ¿Cómo viviste y percibiste el papel de consiliario en aquellos inicios?

La situación de Madrid era y es bastante anómala o excepcional porque, aunque en el pasado (cuando éramos tres equipos) había un grupo de tres consiliarios que nos reuníamos dos o tres veces al año, en la actualidad solo hay otro consiliario que acompaña al otro equipo de ACO de Madrid, pero al ser muy mayor y por circunstancias personales (está retirado en una residencia), solo acompaña al equipo y nos vemos en contadísimas ocasiones, por lo que no tengo equipo de consiliarios.

Además, llevo como consiliario de equipo desde el inicio y de la Zona desde su fundación, y sin posibilidades futuras de cambio. En este sentido me siento como Robinson Crusoe o un monje anacoreta, y el equipo de militantes o el equipo de Zona actúan en la práctica como equipo de consiliarios.

3- ¿Qué elementos de vida y formación fueron fundamentales para vosotros?

Desde el inicio la presencia de alguien de Cataluña que acompañó el proceso fue un elemento fundamental para los inicios de la ACO. Luego, con la desaparición de esta figura, los Intercambios se convirtieron en un elemento clave para la vida de la ACO y su inserción en el Movimiento, porque era un espacio de encuentro, formación y contacto con otr@s militantes, que nos ofrecían su experiencia y su recorrido. La participación del responsable de Zona en la Jornadas Generales o en los diversos encuentros que se tienen ha tenido el papel de recordarnos y vivir como movimiento., pero han tenido una menor incidencia porque la presencia de militantes de Madrid ha sido escasa (el responsable de Zona o un responsable concreto), sin el carácter masivo de los intercambios.

PREGUNTES PEL TREBALL DE GRUPS

1- Què podem aprendre d'aquests testimonis?

2- Com podem posar al servei del moviment aquest testimoniatge?

3- Quins elements de vida i formació provinents d'ACO son fonamentals per a tú?

PREGÀRIA FINAL

Senyor, mireu les nostres mans,
Volen construir una societat més humana
On sigui possible la vida i la felicitat de tots

Senyor, mireu les nostres mans,
S'uneixen per donar confiança i crear solidaritat
Arreu on homes i dones viuen i treballen junts.